

پروفایل‌های داغ‌دیده مطالعه‌ای کیفی از بازنمایی فقدان در میان زنان داغ‌دیده‌ی یزدی

سیدعلیرضا افشانی^۱، علی روحانی^۲، نگین نعیمی^۳

تاریخ دریافت: ۱۳۹۷/۱۰/۱۷

تاریخ پذیرش: ۱۳۹۸/۰۴/۲۰

چکیده

مواجهه با مرگ‌های غیرمنتظره از سخت‌ترین مواجهات بشر در طول تاریخ قلمداد می‌شود. در چند سال اخیر، فضای مجازی پویایی‌های مربوط به این مواجهه را تحت‌تأثیر قرار داده است و اکثر داغ‌دیدگان علاوه بر فضای واقعی، در فضای مجازی هم با متوفی و سایر افراد در مورد فقدان‌شان برهم‌کنش دارند. بر همین اساس این مطالعه به منظور کشف فرایند حضور داغ‌دیدگان در فضای مجازی و دستیابی به فهمی عمیق از نقش فضای مجازی در زندگی داغ‌دیدگان، براساس رویکرد کیفی و نظریه‌ی زمینه‌ای طراحی شد. داده‌های مورد نیاز با استفاده از مصاحبه‌های عمیق از زنان داغ‌دیده‌ی یزدی که حداقل چهار ماه و حداکثر چهار سال از فوت عزیز/عزیزانشان می‌گذشت، گردآوری و بعد، داده‌ها طی سه فرایند کدگذاری باز، محوری و گزینشی، مفهوم‌پردازی و تجزیه و تحلیل شد. یافته‌های پژوهش نشان داد که پدیده‌ی مرکزی، پروفایل‌های داغ‌دیده است. پروفایل‌های داغ‌دیده، رخداد فقدان و یادبودهای مجازی را بازنمایی می‌کنند. در مواجهه با پروفایل‌های داغ‌دیده، داغ‌دیدگان با اتخاذ استراتژی‌هایی چون سوگ‌پایی و واسازی معاشرت‌های مجازی، پیامدهایی را تجربه و درک می‌کنند. در این مسیر آن‌ها در نهایت به بازاندیشی فقدان در فضای مجازی می‌پردازند.

واژه‌های کلیدی: پروفایل داغ‌دیده؛ داغ‌دیدگان؛ فضای مجازی؛ مرگ؛

^۱ afshanalireza@yazd.ac.ir

^۲ aliruhani@yazd.ac.ir

^۳ negin.naimi1373@gmail.com

^۱ دانشیار جامعه‌شناسی دانشگاه یزد

^۲ استادیار جامعه‌شناسی دانشگاه یزد (نویسنده‌ی مسؤل)

^۳ کارشناسی ارشد پژوهش علوم اجتماعی دانشگاه یزد

مقدمه

مرگ به عنوان قانونی مشترک و واقعیتی گریزناپذیر همواره در زندگی انسان‌ها حضور داشته است (ملایوسفی و باقری، ۱۳۹۵: ۱۳۴). این روزها همراه با نوین‌شدن ارتباطات، در کنار نمودهای واقعی مرگ در فضای یک جامعه که از گذشته تاکنون به گونه‌های تقریباً یکسان حضور داشته است، شاهد گونه‌های جدیدی از بازنمایی فقدان توسط داغ‌دیدگان در فضاهای رسانه‌ای نیز هستیم. به این معنا که در جامعه‌ی ایران، مرگ به عنوان واقعیتی اجتماعی، در قالب نمادهای مشاهده‌پذیر چون اعلامیه‌های ترحیم، پارچه‌نویسی‌ها و حتی حجله‌ها و بنزهای بزرگ که غالباً تصاویر متوفیان جوان و تازه‌درگذشته را بر خود دارد، با قدم برداشتن در خیابان‌های شهر به چشم می‌خورد. فارغ از آمار قابل توجهی که در زمینه‌ی عوامل مختلف مرگ‌ومیر چون آلودگی هوا، بیماری‌های قلبی و عروقی، تصادفات جاده‌ای، سوانح هوایی و غیره وجود دارد، از گذشته تاکنون کشف و تشییع پیکرهای رزمندگان و سربازان و تصاویر شهدا را بر پیکره‌ی فضای هر شهری شاهد هستیم. اما این روزها وقوع زلزله‌ها، تصادفات جاده‌ای، سوانح هوایی و دریایی و غیره که گاهی در طول یک سال با گرفتن جان بسیاری از هم‌وطنانمان در هر گوشه‌ای از این سرزمین، خانواده‌های بسیاری را مصیبت‌زده می‌کند، علاوه‌بر رسانه‌ی تلویزیون یا رادیو، در فضای مجازی و اینستاگرام و غیره نیز پخش و بازنمایی می‌شود؛ که همراه با آن شاهد به‌راه‌افتادن موج عظیمی از احساسات و کنش‌های خیرخواهانه در میان ایرانیان هستیم (بیات‌ریزی و تسلیمی‌طهرانی، ۱۳۹۶: ۳۷-۳۹). درواقع مسأله‌ی مرگ و مردن در محصولات فرهنگی و متون ادبی مانند فیلم‌ها، رسانه‌های اجتماعی، مناسک و آداب‌ورسوم مذهبی، سخنرانی‌های مختلف رهبران مذهبی، دیدگاه‌ها و نوشته‌های فلسفی، آثار هنری تمدن‌های باستانی و جوامع معاصر، تجلی‌یافته و قابل پیگیری است (زمانی‌مقدم، ۱۳۹۵: ۱۷). بنابراین یکی از تجربه‌های بشر از ابتدای حیات تاکنون مواجهه با مرگ به‌هنگام یا نابه‌هنگام اعضای خانواده، خویشاوندان و حتی هم‌وطنان خود بوده است. در این میان فقدان عضوی از خانواده به‌ویژه به‌صورت نابه‌هنگام، طیف گسترده‌ای از واکنش‌های رفتاری، عاطفی و شناختی را از سوی داغ‌دیدگان به دنبال خواهد داشت (معتمدی، ۱۳۹۶: ۲۴۷). افزون‌براین نحوه‌ی مواجهه با فقدان‌های غیرمنتظره، می‌تواند داغ‌دیدگان را به قشری آسیب‌پذیر به لحاظ روانی - اجتماعی تبدیل کند که توجه به سلامت اجتماعی این قشر آسیب‌پذیر، به سلامت خانواده و سلامت جامعه منجر خواهد شد.

در این میان همراه با انقلاب ارتباطات و فن آوری های ارتباطی در دهه ی ۱۹۷۰ میلادی در غرب، ابزارهای ارتباطی جدیدی چون ماهواره، اینترنت و تلفن همراه و سپس شبکه های اجتماعی مبتنی بر تلفن همراه هوشمند، وارد جوامع از جمله ایران شدند (باستانی و همکاران، ۱۳۹۷: ۲) که به دنبال آن، رسانه های اجتماعی به بخش جدایی ناپذیر زندگی بسیاری از مردم تبدیل گشته است. بنابراین شبکه های اجتماعی نوینی چون تلگرام، اینستاگرام و نظایر آن به عنوان بسترهایی مجازی ظهور یافته اند، که داغ دیدگان می توانند در آن حضور داشته باشند. لذا با توجه به تحقیقاتی که از سوی محققان علوم مختلف در مورد پیامدها (فروتن، ۱۳۹۲ و ساروخانی و صداقتی فرد، ۱۳۸۸) و تأثیرات استفاده از فضای مجازی بر نحوه ی نگرش، ارزش ها (ابوالقاسمی و همکاران، ۱۳۹۲ و کفاشی، ۱۳۸۸)، رفتارها، ارتباطات و نحوه ی فعالیت (علیخواه و همکاران، ۱۳۹۶؛ مهدی زاده و ابراهیمی، ۱۳۹۳ و عدلی پور و همکاران، ۱۳۹۲) و هویت کاربران (رضوی و همکاران، ۱۳۹۶) و نقش شبکه های اجتماعی در مراحل اولیه ی سوگ واری داغ دیدگان (پرلوسکو و فرانسیسکو^۱، ۲۰۱۸ و مور^۲ و همکاران، ۲۰۱۷) انجام گرفته است، توجه به نقش فضای مجازی در زندگی کاربران داغ-دیده در گذر از داغ دیدگی حائز اهمیت بوده است.

لذا برای دستیابی به فهمی عمیق از نحوه ی حضور داغ دیدگان در فضای مجازی، کنش های داغ دیدگان و نقش فضای مجازی در تسهیل یا تشدید فقدان در این مطالعه، طراحی شده است. در واقع هدف اصلی این پژوهش کشف فرایندهایی است که داغ دیدگان در مواجهه با فقدان های غیرمنتظره در بستر فضای مجازی با آن درگیر می شوند و سعی در واسازی خود و گذار از داغ-دیدگی دارند. سؤالات پژوهش حاضر عبارتند از: ۱) فضای مجازی در زندگی داغ دیدگان چه نقشی دارد؟ ۲) داغ دیدگان در فضای مجازی چه استراتژی هایی را در مواجهه با فقدان به کار می گیرند؟ ۳) استراتژی های داغ دیدگان چه پیامدهایی برای آن ها به دنبال دارد؟

پیشینه ی پژوهش

اسماعیل پور و بخشعلی زاده مرادی (۱۳۹۳) در پژوهشی پیمایشی نشان می دهند که نسبت خویشاوندی در برخی ابعاد واکنش سوگ مؤثر بوده است. سوگ غیرمنتظره نیز نسبت به سوگ مورد انتظار از نظر جستجوی تبیین، تفاوت معنی داری داشته است.

¹ Perluxo and Francisco

² Moore

گروسی و همکاران (۱۳۹۳)، در پژوهشی نشان می‌دهند که چگونگی ارزش‌گذاری فرایند مرگ می‌تواند در انتخاب شیوه‌ی برون‌رفت از فشار مرگ عزیزان نقش داشته باشد. چنانچه برخی افراد در مواجهه با مرگ عزیزان از استراتژی‌هایی چون سوگیری براساس سنت و جهت‌دهی به احساسات استفاده می‌کنند.

پرلوسکو و فرانسیسکو (۲۰۱۸) در پژوهشی نشان می‌دهند که مادران داغ‌دیده از فیس‌بوک برای دریافت حمایت، آشنایی با مادران دیگر، یادآوری خاطرات فرزند ازدست‌داده و بیان احساسات خود استفاده می‌کردند. به عبارت بهتر استفاده از فیس‌بوک می‌تواند نقش مهمی در مرحله‌ی اولیه‌ی سوگ‌واری به‌واسطه‌ی کارکردهای این شبکه، داشته باشد.

داهداه^۱ و همکاران (۲۰۱۸) در پژوهشی نشان می‌دهند که مادران داغ‌دیده، استراتژی‌هایی را ایجاد می‌کنند تا تأثیرات فقدان در زندگی روزانه‌شان را به حداقل برسانند. درواقع یافته‌ها حاکی از دوباره‌سازی هویت و تاریخچه‌ی زندگی مادران به دنبال ازدست‌دادن فرزند بوده است.

مور و همکاران (۲۰۱۷)، در پژوهشی نشان می‌دهند که اشتراک‌گذاری اطلاعات با خانواده و دوستان، صحبت‌کردن در مورد مرگ با داغ‌داران دیگر، صحبت‌کردن در مورد مرگ با جمعیت‌های گسترده‌تری از سوگواران و جلسات تذکره و ادامه‌ی ارتباط با متوفی از روش‌هایی است که به-واسطه‌ی وبسایت‌های شبکه‌های اجتماعی برای سوگ‌واری مورد استفاده قرار می‌گیرد.

تامپسون^۲ و همکاران (۲۰۱۶)، معتقدند وفات^۳، مرگ^۴ و داغ‌دیدگی^۵ در خلاء رخ نمی‌دهد و این‌که چطور افراد و گروه‌ها این پدیده را تجربه می‌کنند، تا حد زیادی از بستر اجتماعی که در آن رخ می‌دهد، تأثیر می‌گیرد.

نایمیر^۶ و همکاران (۲۰۰۲) نشان می‌دهند که بازماندگان در سطح فردی و بین‌فردی معنای ازدست‌دادن را به روایت‌های خود اضافه می‌کنند. در سطح اجتماعی نیز مراسم عمومی، شیوه‌های گفتمانی و فرهنگ‌های محلی، منابع را برای یکپارچه‌سازی اهمیت فقدان برای بازماندگان و تنظیم آشفستگی عاطفی بعد از فقدان، فراهم می‌نماید.

¹ Dahdah

² Thompson

³ Dying

⁴ death

⁵ bereavement

⁶ Neimeyer

تحقیقات مختلفی از سوی محققان علوم مختلف در مورد ابعاد مختلف مرگ چون آمار مرگ‌ومیر، عوامل مرگ‌ومیر، نگرش نسبت به مرگ، آسیب‌های روانی و پیامدهای اقتصادی و اجتماعی فقدان بر داغ‌دیدگان و راهکارهای دینی و روانی برای افزایش قدرت تحمل فقدان انجام گرفته است. تحقیقات انجام‌گرفته در مورد شبکه‌های اجتماعی بیش‌تر بر میزان استفاده، انگیزه‌ها و پیامدهای استفاده از آن‌ها تمرکز داشته‌اند. بنابراین جای خالی تحقیقات در زمینه‌ی فرایند حضور داغ‌دیدگان در فضای مجازی و تجربه‌ی داغ‌دیدگان از حضور در این فضا و نقش آن در گذار داغ‌دیدگی به چشم می‌خورد. لذا نوآوری پژوهش حاضر را می‌توان در این دریافت که در پژوهش‌های داخلی تاکنون به نقش فضای مجازی به عنوان بستری نوین و در دسترس که می‌تواند در زندگی داغ‌دیدگان، دارای نقش تسهیل‌کننده یا تشدیدکننده فقدان باشد توجه نشده است. لذا نوآوری پژوهش حاضر را می‌توان در توجه آن به نقش فضای مجازی به عنوان بستری نوین و در دسترس که می‌تواند در زندگی داغ‌دیدگان دارای نقش تسهیل‌کننده یا تشدیدکننده فقدان باشد و تاکنون بدان توجه نشده است؛ دریافت. نوآوری این پژوهش از دریچه‌ی فراهم‌کردن شاهدی بر تغییرات فرهنگی و اجتماعی جوامع در بازنمایی مرگ و هویت داغ‌دیده، استراتژی‌های گذر از داغ‌دیدگی در فضایی نوین و متفاوت از گذشته‌های نسبتاً دور نیز قابل ردیابی است.

چارچوب نظری

رویکردهای نظری در باب مرگ را می‌توان در پنج رویکرد فلسفی، روان‌شناختی، انسان‌شناختی، تاریخی و جامعه‌شناختی تقسیم‌بندی کرد. چپستی مرگ و نوع برخورد با آن در رویکرد فلسفی، جنبه‌های روانی و فردی مربوط به مرگ در رویکرد روان‌شناختی، نگرش نسبت به مرگ و مناسک پیرامون آن در رویکرد انسان‌شناختی، بررسی پدیده‌ی مرگ به لحاظ تاریخی در رویکرد تاریخی و جنبه‌های اجتماعی مرگ در رویکرد جامعه‌شناختی مورد توجه قرار می‌گیرد (سراج‌زاده و همکاران، ۱۳۹۴: ۱۵۷-۱۵۶).

بحث دیگری که در مورد مرگ وجود دارد، بحث انکار و تاب‌بودن مرگ و یا پذیرش آن در جامعه است.

تابوبودن مرگ و به حاشیه رانده‌شدن آن در جامعه‌ی مدرن در آراء متفکرانی چون کوبلرراس^۱ و بودریار^۲ و نوربرت الیاس^۳ به چشم می‌خورد. چنانچه جفری گورر^۴ از سال ۱۹۵۵م جامعه‌ی غرب را به انکار مرگ متهم می‌کرد و به عبارت بهتر مرگ در جامعه‌ی مدرن تابو انگاشته می‌شد. اما الیزابت کوبلرراس در جهت تغییر این نگرش به سمت پذیرش مرگ در جامعه تلاش می‌کرد؛ چراکه پیامد فراگیری انکار مرگ را در میان جامعه‌ای، چیزی جز تباهی نمی‌دانست. لذا نتیجه‌ی تلاش‌های کوبلرراس ایجاد تغییرات گسترده در نگرش جوامع غربی از انکار مرگ به سمت پذیرش آن بوده است (ملایوسفی و باقری، ۱۳۹۵: ۱۳۶-۱۳۵).

در میان ادبیات جامعه‌شناسی مرگ، موضوعاتی چون آیین‌های مرتبط با مرگ و مسایل مربوط با بیماران دم مرگ مورد توجه قرار گرفته است. شایان ذکر است که معانی شکل‌گرفته از مرگ و مواجهه افراد با واقعه‌ی مرگ در بستر اجتماعی شکل گرفته است. بنابراین با توجه به تأثیرگذاری دین و اعتقادات مذهبی بر تفکر درباره‌ی مرگ و نگرش نسبت به آن و پذیرش مرگ، جامعه‌شناسی مرگ به عنوان زیرشاخه‌ی جامعه‌شناسی دین مورد توجه قرار گرفته است (فانعی‌راد و کریمی، ۱۳۸۵، به نقل از یوسفی و تابعی، ۱۳۹۰: ۴۳). اما در چند قرن اخیر به واسطه‌ی فاصله‌گرفتن از جامعه‌ی سنتی و ظهور مدرنیته، از منظر متفکرانی چون فیلیپ آریه^۵، نوربرت الیاس، زیگموندباومن^۶، میشل فوکو^۷، تونی والتر^۸ و سایرین، مرگ و دین تا حدودی از یکدیگر فاصله گرفته‌اند (مزینانی شریعتی و تسلیمی‌طهرانی، ۱۳۹۵: ۳).

الیاس به عنوان یکی از متفکران اصلی جریان مرگ‌اندیشی معتقد است که مرگ نه مسأله‌ی درگذشتگان، بلکه مسأله‌ای مرتبط با زندگان است. به این معنا که بعد از مرگ عزیزان، دوستان و خویشاوندان، این داغ‌دیدگان هستند که می‌بایست به زندگی خود ادامه دهند (الیاس ۱۹۸۵: ۳، به نقل از یعقوبی و همکاران، ۱۳۹۸: ۱۰۶). الیاس در کتاب تنهایی دم مرگ به موضوع ارتباط با مرگ پرداخته است. به نظر وی ارتباط با مرگ از موضوعی عمومی به موضوعی خصوصی و رازآلود تبدیل شده است، به گونه‌ای که ارتباط با مرگ همانند روابط جنسی در قرون گذشته پنهان می‌شود

¹ Elisabeth Kübler-Ross

² Baudrillard

³ Norbert Elias

⁴ Geoffrey Gorer

⁵ Philippe Aries

⁶ Zygmund Bauman

⁷ Michel Foucault

⁸ Tonu Walter

و انسان درصدد سرکوب و حتی مهار آن است. به اعتقاد الیاس نمودهای دورشدن انسان از مرگ و فاصله‌گیری مرگ از زندگی روزمره را می‌توان در حضور در قبرستان به عنوان مکانی خوفناک - نه به عنوان پارک یا بوستانی برای زندگان و همراه با فضای سبز و پرنشاط - و همچنین ملزم به محزون رفتارکردن و رعایت سکوت به منظور آرامش مردگان و برخوردی با احترام پیگیری کرد. به اعتقاد وی غلبه‌ی فردگرایی مفرط در جوامع معاصر سبب دوری انسان‌ها از یکدیگر در هنگام زندگی و مرگ می‌شود که ممکن است شخص جستجوگر معنای فردی برای زندگی و مرگ، درنهایت هر دو را بی‌معنا دریابد. بنابراین الیاس به انتقاد از فلسفه‌های وجودگرایانه چون نظریه‌ی هایدگر در مورد مرگ فردی و به دور از معانی جمعی پرداخته است (کلاتری و تسلیمی‌طهرانی، ۱۳۹۱: ۱۱۳-۱۱۶).

گربنر^۱ با طرح نظریه‌ی کاشت، بر چگونگی تأثیرگذاری رسانه‌ها بر مخاطبان‌شان تأکید می‌کند. هابرماس^۲ نیز شبکه‌های اجتماعی مجازی را به عنوان حوزه‌ای عمومی مطرح می‌کند که نیازهای اساسی در آن مطرح و در جریان ارتباط صمیمانه‌ی افراد با یکدیگر کشف می‌شود. وی معتقد است محیط‌های تعاملی چون شبکه‌های اجتماعی مجازی در تسهیل بیان نیازها و بروز احساسات افراد نقش قابل توجهی دارد (انصاری و همکاران، ۱۳۹۷: ۲۴). این نظریات می‌تواند حساسیت نظری محققان را نسبت به تأثیرات رسانه‌ها بر کاربران‌شان و برهمکنشی آن‌ها، افزایش دهد.

آروین گافمن^۳ معرفی خود را شامل شیوه‌هایی می‌داند که افراد و گروه‌ها برای بیان و معرفی خود به کار می‌گیرند. والنزولا^۴ نیز معتقد است محتوای خودافشاگری در شبکه‌های اجتماعی می‌تواند نشان‌دهنده‌ی آمال، خواسته‌ها، حسرت و ناکامی‌ها، افکار، شکست‌ها و تجارب زندگی افراد باشد. والتر افراد را در نمایش خود با استفاده از اینترنت دارای اختیار عمل بیش‌تری می‌داند، به‌گونه‌ای که کاربران می‌توانند نمودهایی از خود را خلق و یا حفظ کنند، که ممکن است ارائه‌ی آن در موقعیت‌هایی رودررو چندان آسان نباشد (توسلی و جلالوند، ۱۳۹۴: ۱۰۶-۱۰۵). خوانش این نظریات می‌تواند در ایجاد حساست نظری نسبت به چگونگی معرفی خود در فضای مجازی توسط کاربران، که در این پژوهش داغ‌دیدگان بوده‌اند، حائز اهمیت باشد.

¹ Gerbner

² Habermas

³ E. Goffman

⁴ Valenzuela

روش پژوهش

در این پژوهش برای دستیابی به فهمی اکتشاف‌گونه از موضوع تحقیق از رویکرد کیفی و راهبرد نظریه‌ی زمینه‌ای استفاده شده است. چارچوب نمونه‌گیری پژوهش حاضر، نمونه‌گیری نظری و هدفمند است. همچنین، استراتژی نمونه‌گیری گلوله‌برفی یا زنجیره‌ای در تسهیل دسترسی و جلب اعتماد مشارکت‌کنندگان نقش قابل توجهی داشت. بدین‌صورت داغ‌دیدگانی که در پژوهش مشارکت داشتند و با دیگرانی که دارای معیارهای مورد نظر بودند، پیوند داشتند، محقق را راهنمایی و به داغ‌دیدگان آشنای خود معرفی می‌کردند. این فرایند، اعتمادِ بیش‌ترِ مشارکت‌کنندگان بعدی را به دنبال داشت. در همین مسیر بود که نسبت به وجود گروهی متشکل از داغ‌دیدگان در فضای مجازی تلگرام آگاهی یافتیم و با عضویت در آن از نزدیک و به‌طور مداوم شاهد تمام جزئیات حضور داغ‌دیدگان در چنین فضایی بودیم. سپس با هماهنگی قبلی در مورد زمان و مکان مصاحبه، مصاحبه‌های عمیق و نیمه‌عمیقی با چندین عضو گروه نیز اجرا شد. برای دستیابی به اهداف تحقیق، داده‌ها با استفاده از مصاحبه‌های عمیق و نیمه‌عمیق از ۲۹ زن داغ‌دیده که حداقل چهار ماه و حداکثر چهار سال از فوت نابه‌هنگام عزیز یا عزیزانشان می‌گذشت، گردآوری شد. فوت‌شدگان این پژوهش در مجموع شامل ۳۵ نفر بوده‌اند. مسیر فرایند دسترسی به نمونه‌ها، انجام مصاحبه و جمع‌آوری داده‌ها بالغ بر چهار ماه، یعنی از ۲۹ بهمن‌ماه سال ۱۳۹۶ تا ۲۱ خردادماه سال ۱۳۹۷ به طول انجامید. به عبارتی دیگر، فوت افراد در بازه‌ی زمانی ۱۳۹۶-۱۳۹۳ بوده است. فرایند گردآوری داده‌ها هم‌زمان با فرایند تحلیل آن‌ها پیگیری شد و با رسیدن به اشباع نظری و اطمینان از آن پایان یافت (فراستخواه، ۱۳۹۵: ۱۴۷-۱۳۵). فرایند تحلیل داده‌ها از کدگذاری باز یعنی تحلیل خط‌به‌خط گزاره‌ها آغاز و همراه با توسعه‌ی مفاهیم و مقوله‌ها و رسیدن به سطح بالاتری از انتزاع، از کدگذاری محوری و گزینشی استفاده شد. صحت و قابلیت اعتماد پژوهش نیز با رعایت چهار معیار «اعتبارپذیری»، «انتقال‌پذیری»، «قابلیت اطمینان» و «تأییدپذیری» تضمین گردید (حریری، ۱۳۸۵: ۶۴-۷۵). به عبارت دقیق‌تر با نظر به این‌که یکی از پژوهش‌گران تجربه‌ی رویارویی با فقدان نابه‌هنگام همسر و فرزندش را داشته است، در ابتدای امر سعی شد با نوشتن تجربه‌ی زیسته، علاوه بر شاکله‌بندی ایده‌ی تحقیق، از سوگیری‌ها و کلیشه‌های ذهنی خود آگاهی یافته و با دوری از پیش‌داوری‌های خود، بر اعتبارپذیری داده‌ها، یافته‌ها و نتایج پژوهش بیفزاییم.

همچنین با شروع فرایند گردآوری داده‌ها، با مشارکت طولانی، مشاهده و ارتباط مستمر با میدان تحقیق و مشارکت‌کنندگان پژوهش، در جهت تقویت معیار اعتبارپذیری داده‌ها و یافته‌ها

حرکت کردیم. با توصیف دقیق زمینه، طرح پژوهش، مشارکت‌کنندگان و شرایط پژوهش با تمام جزئیات، استخراج مفاهیم و مقولات با غنای فراوان و شواهد گسترده از متن سخنان مشارکت‌کنندگان، تلاش شد تا غنای نتایج و معیار انتقال‌پذیری پژوهش را افزایش دهیم. در نهایت با تبادل نظر با هم‌تایان، ارائه‌ی نتایج پژوهش نزد حداقل ۳ مشارکت‌کننده و با کسب تأیید این نتایج از سوی آن‌ها، در جهت ارتقای معیارهای اعتبار‌پذیری، قابلیت اطمینان و تأیید‌پذیری نتایج پژوهش گام برداشتیم، تا وثوق و قابلیت اعتماد پژوهش تضمین شود. لازم به ذکر است تجربه‌ی زیسته یکی از محققان پژوهش در فقدان نابه‌هنگام عزیزانش، در جلب اعتماد و همکاری شایسته-ی مشارکت‌کنندگان و در تسهیل دستیابی به معیار اعتبار‌پذیری پژوهش، نقش قابل ملاحظه‌ای داشته است. در این پژوهش اصول اخلاقی یک پژوهش علمی با حفظ محرمانگی اطلاعات و نام گروه مجازی متشکل از داغ‌دیدگان، استفاده از اسامی مستعار برای مشارکت‌کنندگان و موافقت افراد مورد مطالعه برای شرکت در پژوهش و عدم دستکاری در داده‌ها، کاملاً رعایت شده است (حریری، ۱۳۸۵: ۲۹).

جدول شماره‌ی یک- یافته‌های توصیفی

تعداد	اسامی مستعار	وضعیت شغلی	نسبت داغ‌دیده با متوفی یا متوفیان	مدت زمان گذشت از فقدان
۱	فرزانه	خانه‌دار	خواهر و فرزند	۳-۴ سال
۲	آزاده	کارمند	مادر	کم‌تر از یکسال
۳	هانیه	کارمند	مادر	۳-۴ سال
۴	نازگل	دانش‌جو	فرزند	۲-۱ سال
۵	نعیمه	دانش‌جو	فرزند	۴-۳ سال
۶	مهتاب	کارمند	مادر	۲-۱ سال
۷	مرضیه	خانه‌دار	همسر	۲-۱ سال
۸	طاهره	کارمند	مادر	۴-۳ سال
۹	بهاره	خانه‌دار	مادر	۴-۳ سال
۱۰	ریحانه	خانه‌دار	فرزند	۴-۳ سال
۱۱	نوبهار	خانه‌دار	همسر	۲-۱ سال
۱۲	زینب	کارمند بازنشسته	مادر	۴-۳ سال
۱۳	سمانه	خانه‌دار	مادر	کم‌تر از یک سال
۱۴	کبری	کارمند	همسر	کم‌تر از یک سال

ادامه جدول شماره‌ی یک- یافته‌های توصیفی

تعداد	اسامی مستعار	وضعیت شغلی	نسبت داغ‌دیده با متوفی یا متوفیان	مدت زمان گذشت از فقدان
۱۵	مژگان	کارمند	فرزند	کم‌تر از یک سال
۱۶	مینا	کارمند	همسر	کم‌تر از یک سال
۱۷	زهرا	خانه‌دار	مادر	۳-۴ سال
۱۸	اعظم	خانه‌دار	مادربزرگ	کم‌تر از یک سال
۱۹	مهین	کارمند بازنشسته	مادر	۱-۲ سال
۲۰	سمیرا	خانه‌دار	مادر	۱-۲ سال
۲۱	مهری	خانه‌دار	همسر	۱-۲ سال
۲۲	فاطمه	کارمند	مادر	۱-۲ سال
۲۳	خدیجه	خانه‌دار	مادر	۱-۲ سال
۲۴	حدیثه	کارمند	مادر	۱-۲ سال
۲۵	شیما	دانشجو	فرزند	۱-۲ سال
۲۶	سوسن	خانه‌دار	مادر	کم‌تر از یک سال
۲۷	شمسی	خانه‌دار	خواهر و فرزند	۳-۴ سال
۲۸	راضیه	خانه‌دار	همسر	۱-۲ سال
۲۹	فائزه	خانه‌دار	مادرشوهر	کم‌تر از یک سال

یافته‌های پژوهش

در جریان این پژوهش با بررسی دقیق گزاره‌ها و تحلیل موشکافانه در آن‌ها، طی فرایندی طولانی، ۴۲ مفهوم، ۲۲ مقوله‌ی فرعی، ۱۸ مقوله‌ی اصلی و یک مقوله‌ی هسته تحت عنوان فقدان بازاندیشیده در فضای مجازی برساخت گردیده است. یافته‌های تحقیق در دو بخش خط داستان و مدل پارادایمی ارائه و تشریح خواهد شد.

جدول شماره ی دو- فرایند استخراج مقوله ی هسته(مفاهیم، مقوله های فرعی، اصلی و هسته)

مقوله ی هسته	مقولات اصلی	مقولات فرعی	مفاهیم	
فقدان بازاندیشیده در فضای مجازی	رخداد فقدان		رخداد فقدان	
	یادبودهای مجازی		یادبودهای مجازی	
			مناسبت های وابسته به متوفی و درج عکس وی بر پروفایل	
	عضویت در فضای مجازی		عضویت در فضای مجازی	
	غلبه فضای روزمره ی مجازی بر پروفایل		فضای روزمره ی مجازی	
			سابقه ی حضور عکس فرزندان بر پروفایل	
	اپوخه درونی- هنجاری فقدان در فضای مجازی	وابستگی درونی- هنجاری به فضای مجازی	شبانه های مجازی	
			وابستگی شغلی به فضای مجازی	
		اپوخه فقدان در فضای مجازی	اپوخه فقدان در فضای مجازی	
			سرگرم سازی خود با فضای مجازی	
	رنج آواتار		احساس حسرت با دیدن آواتار نزدیکان	
			سوگواری لحظه ای با دیدن آواتار داغ-دیدگان	
	محدودیت های روانی- ساختاری پروفایل داغ دیدگان		ناتوانی مواجهه با عکس متوفی بر پروفایل نزدیکان	
			عدم درج عکس فرزند دختر بر پروفایل	
	ناخوشایندی بازنمایی ماتم در فضای مجازی		ناخوشایندی دریافت ترحم های مجازی	
			ناخوشایندی ماتم نشانی در فضای مجازی	
آواتارهای آرامش بخش مغفرت آمیز		آرامش بخشی آواتارهای هم ذات پندارانه با بستر		
		مغفرت طلبی برای رفتگان با دیدن آواتار داغ دیدگان		
پروفایل های داغ دیده	وابستگی عاطفی به پروفایل متوفی	بروز عاطفی خود در پروفایل		
		وابسته دانستن یاد متوفی به حضور عکس متوفی بر پروفایل		

		عدم تمایل به فراموشی متوفی
		حضور عکس متوفی بر پروفایل داغ‌دیده
		حضور عکس متوفی بر پروفایل نزدیکان داغ‌دیده
سوگ‌پایی	بازنمایی وفاداری به متوفی در فضای مجازی	نمایش وفاداری به متوفی به‌واسطه‌ی درج عکس وی بر پروفایل
		افتتاح حساب‌های کاربری مجازی با هویت متوفی
		بی‌فایده دانستن درج عکس خود و اطرافیان بر پروفایل
	آرامش روحی داغ‌دیده با درج عکس متوفی بر پروفایل	آرامش روحی داغ‌دیده با درج عکس متوفی بر پروفایل
تعارض داغ‌دیده/دیگران مهم در ماتم‌نشانی مجازی		شکایت دیگران مهم از داغ‌دیده در استفاده افراطی از فضای مجازی
		شکایت دیگران مهم از انحصار آواتاری داغ‌دیده برای متوفی
واسازی معاشرت‌های مجازی	معاشرت مجازی	پیگیری دوستان از داغ‌دیده در فضای مجازی
		هم‌صحبتی با بستگان در فضای مجازی
		درددل با دوستان در فضای مجازی
	تغییر فضای روحی با گفت‌وگوی مجازی با نزدیکان	تغییر فضای روحی با گفت‌وگوی مجازی با نزدیکان
آرامش کشف خدا در فضای مجازی		آرامش درونی با تصاویر پروفایلی خداشناختی
		آرامش درونی با جست‌وجوی روایات صبر در فضای مجازی
	عدم آرامش مجازی	فضای مجازی دل‌گیرکننده

		فضای مجازی عصبی‌کننده
		آرام‌نشدن با استفاده از فضای مجازی
	بازاندیشی در بازنمایی فقدان در فضای مجازی	بازاندیشی در بازنمایی فقدان در فضای مجازی
		بازاندیشی در میزان استفاده از فضای مجازی
	اعتیاد به فضای مجازی	اعتیاد به فضای مجازی
	ترک فضای مجازی	ترک فضای مجازی

خط داستان

استراوس و کربین^۱ نوشتن سیر داستان را به منظور آسان‌تر شدن روند کشف مقوله‌ی هسته و رسیدن به نوعی یکپارچگی و انسجام مفهومی در میان داده‌های بی‌شماری که محقق گردآوری کرده است، توصیه می‌کند (استراوس و کربین، ۱۳۹۵: ۱۶۹). لذا فرایند و جریان گزاره‌ها را در قالب خط داستان شرح خواهیم داد، تا انسجام و نظم مفاهیم و مقولات کشف‌شده و ارتباط بین آن‌ها را به گونه‌ای منسجم‌تر و قابل فهم‌تر مطرح کنیم.

فضای مجازی به‌طور کلی و شبکه‌های اجتماعی به‌طور ویژه که دارای قابلیت‌ها، سرگرمی‌ها و پیامدهای متفاوت است، می‌تواند در زندگی داغ‌دیدگان به‌طور مستقیم یا غیرمستقیم اثرگذار باشد. بنابراین وقتی فقدان در نهاد خانواده اتفاق می‌افتد، رخداد فقدان نه‌تنها در اوایل داغ‌دیدگی بلکه با گذشت زمان هم به مناسبت‌های مختلف مثل سال‌گرد متوفی و یا تولد وی و به عبارت بهتر یادبودهای مختلف، در دنیای مجازی داغ‌دیدگان اعمال نفوذ می‌کند. چنانچه وقتی فقدان رخ می‌دهد، افراد به‌واسطه‌ی پروفایل‌هایشان رخداد فقدان را اطلاع‌رسانی می‌کنند. بعد از گذشت زمان در مناسبت‌های مختلف وابسته به متوفی چون سال‌گرد متوفی یا تولد وی، در فضای مجازی با درج عکس متوفی بر پروفایل خود و تقاضا از دیگران برای خواندن فاتحه و آیات قران برای متوفی سعی در قابل تحمل ساختن این خلأ عاطفی ناشی از فقدان می‌کنند. سمیرا که فرزندش را از دست داده است، در سال‌گرد وی این‌گونه یادبودی مجازی را توصیف می‌کند:

¹ Strauss and Corbin

«چون هفت رمزون که سالش بود، خیلی دلم چی شده بود؛ گفتم ازتون میخوام

اگه اُاگر؟ می‌تونید همتون به سوره یاسین به نیت سعید بخونید، دیگه اونا هم خوندن».

همان طور که گفته شد داغ‌دیدگان گاهی برای قابل تحمل ساختن فقدان به فضای مجازی پناه می‌برند، تا به‌واسطه‌ی آن برای لحظاتی از تسلسل فکر به متوفی و خلأ عاطفی ناشی از آن رهایی یابند. بنابراین یا به‌واسطه‌ی وابستگی درونی چون شبانه‌های مجازی و یا به‌واسطه‌ی وابستگی هنجاری چون وابستگی شغلی به فضای مجازی و پناه‌بردن و سرگرم‌سازی خود با آن سعی می‌کنند فقدان را در لحظاتی در پرائنز قرار دهند. این فرایند با مفاهیم اپوخه و توقف درونی-هنجاری فقدان مفهوم‌پردازی شده است؛ به این معنا که داغ‌دیدگان بعد از مواجهه با فقدان، به صورت مداوم، مرگ عزیزشان، نیستی و فقدان را بر زندگی خود حاکم می‌کنند؛ به گونه‌ای که زندگی به حاشیه رانده شده و داخل پرائنز قرار گرفته است، در صورتی که فضای مجازی یا سرگرمی‌های موجود در تلفن همراه برای لحظاتی این فکر مداوم به مرگ عزیزانشان و سؤالات مرتبط با آن و شرایط آزاردهنده‌ی بعد از فقدان را از مرکز، به حاشیه‌ی زندگی یا پرائنز منتقل می‌کند. مینا که همسرش را از دست داده است، این‌چنین اپوخه‌ی فقدان را به تصویر می‌کشد:

«میرم این تو فضای مجازی؟ اصلاً فکرم درگیر شه، که دیگه اصلاً هرچی یادمه همه چی بره».

اما گاهی بعد از رخداد فقدان، تغییری در انگیزه و چگونگی استفاده‌ی برخی داغ‌دیدگان از فضای مجازی ایجاد نمی‌شود. آن‌ها برحسب علایق و اهداف سابقشان از فضای مجازی استفاده می‌کنند. افزون‌براین سبک استفاده از فضای مجازی به همان شکل سابق ادامه می‌یابد، به گونه‌ای که گاهی غلبه‌ی آن بر پروفایلشان هم قابل مشاهده است. مهتاب که فرزندش را از دست داده است، تغییری در پروفایلش که عکس دو فرزندش را بازنمایی می‌کرده است؛ نداده و این‌چنین سعی در نگه‌داشتن فضای متوفی به شکل سابق دارد:

«نه از قبلم بود، از قبل هم عکس پروفایل من عکس دو تاییشون بود، امیررضا،

محمدرضا با هم بودن، همیشه از وقتی که من تلگرام داشتم، عکس پروفایلم اصلاً از

وقتی موبایلم چیز شده، عکس این دو تا بوده روش».

برخی داغ‌دیدگان نیز با دیدن آواتار نزدیکان و سایر داغ‌دیدگان هیجاناتی چون حسرت و غم را تجربه می‌کنند و از دیدن این آواتارها که هیجاناتی منفی را در آن‌ها ایجاد می‌کند، رنج می‌برند. منظور از آواتار در این جا تصویری کوچک و غالباً دایره‌ای شکل است، که به عنوان نماد کاربر در سایت‌ها، پروفایل‌های اشخاص و پیام‌رسان‌هایی چون اینستاگرام و تلگرام مورد استفاده قرار

می‌گیرد و بیان‌گر سلیقه، تفکرات و به عبارت بهتر نوعی شناسنامه‌ی کاربری در دنیای مجازی می‌باشد. آزاده که کودکش را از دست داده است، با دیدن آواتار یا پروفایل نزدیکانی که فرزندشان هم سن و سال متوفی بوده‌اند، این‌چنین با گریه و احساس حسرت، رنج آواتار را به تصویر می‌کشد:

«وقتی مامانش عکسشو میداره رو پروفایلش، خیلی روم لُبر روحیه‌ی من { اثر میداره لُمی‌گذارده؟ می‌گم بچه‌م اگر بود، هم سن و سال این بود».

اما برخی آواتارها نه تنها رنجی برای داغ‌دیدگان به دنبال ندارند، بلکه آرامش‌دهنده هستند و مغفرت‌هایی برای متوفی از سوی داغ‌دیدگان به دنبال دارند. شمسی که با فقدان هم‌زمان پدر، مادر و برادرش مواجه شده است، با دیدن برخی آواتارهای بستگانش هم‌ذات‌پنداری می‌کند و آرامش‌دهندگی آن را این‌چنین بازتعریف می‌کند:

«بعضی متن‌ها هه لُ هست {، که در مورد پدر و مادر نوشته آرامش‌بخشه، متن‌هایی که بعضی‌ها برای بستگانشون نوشتن تو پروفایلاشون اینا بعضی‌هاش رو می‌بینم که واقعاً حرف دل را زده، عشق به پدر، صدای نفس مادر، پشت و پناهم برادر».

شایان ذکر است که برخی داغ‌دیدگان به دلایلی چون ناخوشایندی دریافت ترحم‌های مجازی ناشی از پروفایل‌های حاکی از فقدان و سوگ‌مندی، تمایلی به درج عکس متوفی و معرفی خود به عنوان داغ‌دیده ندارند و حتی با ماتم‌نشانی دیگران نیز در پروفایلشان موافق نبوده و آن را عاملی برای ناراحتی دیگران می‌دانند. سوسن که فقدان هم‌زمان پدر و مادر و برادرش و پس از آن همسرش را تجربه کرده است، این‌چنین ناخوشایندی بازنمایی ماتم را در فضای مجازی به تصویر می‌کشد:

«من چون پروفایل اونا رو که نگاه مکنم لُمی‌کنم { و توفضای مجای و اینا که میرم خیلی روم اثر میداره؛ می‌گم این چقدر رو خودش اثر گذاشته، که داره اینجوری ابراز مکنه، چقدر سختشه، منم خو سختمه، نباید آدم ابراز کنه و نباید دیگران را ناراحت کنه»

افزون بر این گاهی داغ‌دیدگان به دلایلی چون ناتوانی مواجهه با عکس متوفی بر پروفایل خود و نزدیکان، از درج عکس متوفی بر پروفایل خود پرهیز می‌کنند و دیگران را نیز منع می‌کنند. ولی برخی داغ‌دیدگان ممکن است به دلایلی چون احساس ناامنی و تعلق مذهبی و غیره، خود را از درج عکس فرزند دختر بر پروفایل منع کنند که می‌تواند نارضایتی فرزند را به دنبال داشته باشد.

سمیرا محدودیت خود در درج عکس دخترش را این‌چنین بازتعریف می‌کند: «گفتم خب تو که دختر هستی، تو رو که نمی‌تونم بذارم».

با توجه با آن‌چه تاکنون تشریح شد؛ می‌توان به پروفایل‌های داغ‌دیده‌ای اشاره کرد که هویت داغ‌دیده‌ی مشارکت‌کنندگان و حتی گاهی نزدیکان و بستگان‌شان را به تصویر می‌کشد. چنانچه برخی داغ‌دیدگان به حضور عکس متوفی بر پروفایل خود وابسته بوده و با اتخاذ دل‌نوشته‌هایی بر آن در آواتار خود، آمال، آرزوها، حسرت‌ها و به‌طورکلی عواطف خود را بروز می‌دهند. از عواملی که داغ‌دیدگان را به بازنمایی پروفایل‌های داغ‌دیده وا می‌دارد؛ می‌توان به عدم تمایل به فراموشی متوفی و بروز عاطفی خود به‌ویژه هنگام فوران احساس دلتنگی، خشم، غم و یادبودهای مجازی و مواردی مشابه اشاره کرد. نازگل که پدرش را در سانحه‌ی رانندگی از دست داده است، این‌چنین بروز عاطفی خود را به‌واسطه‌ی گزینش پروفایل داغ‌دیده به تصویر می‌کشد:

«موقع‌هایی که تولد بابام باشه یا تولد خودم باشه که بابام نیست، یا به مناسبتی مثل سال بابام باشه، دیگه خیلی دلتنگ باشم، خیلی واقعاً اعصابم خورد باشه، به استوری بذارم یا به روز پروفایل بذارم و زود عوضش کنم».

در این میان برخی داغ‌دیدگان با داغ‌دیده‌کردن پروفایل‌هایشان به بازنمایی وفاداری خود به متوفی می‌پردازند. تمایل داغ‌دیده به این امر یعنی بازنمایی خود واقعی و هویت داغ‌دیده به جامعه‌ی مجازی، می‌تواند حاکی از اهمیت قضاوت جامعه برای داغ‌دیده باشد. به نظر می‌رسد برخی داغ‌دیدگان این‌چنین تصور می‌کنند که جامعه از آن‌ها انتظار وفاداری به سوگ و سوگ‌پایی دارد، بنابراین با درج عکس متوفی بر پروفایل خود و هم‌سو با آن با بی‌فایده‌دانستن درج عکس خود و نزدیکان بر پروفایل به بازنمایی وفاداری خود به متوفی و سوگ‌پایی در فضای مجازی اقدام می‌کنند. البته گاهی داغ‌دیدگان از این سوگ‌پایی و درج عکس متوفی بر پروفایل خود احساس آرامش می‌کنند. فاطمه که فرزندش را از دست داده است، این‌چنین سوگ‌پایی و پایبندی به سوگ را به تصویر می‌کشد:

«شاید می‌خوام احساسم و به دیگرانم بگم، که من هنوز به یاد فرزاد هستم و فرزاد با منه، چون خودمم پروفایلمو نمی‌بینم، بقیه پروفایلمو می‌بینن (می‌بینند)، می‌خوام بگم که مثلاً، به هر حال بقیه که نگاه می‌کنن، حس کنن که این مادریه که بچشو فراموش نکرده»

ولی این انحصار آواتاری داغ‌دیده به متوفی و سوگ‌پایی، بروز تعارض دیگران مهم را به دنبال دارد، به گونه‌ای که دیگران مهم شروع به شکایت و ابراز ناراحتی خود به داغ‌دیده می‌کنند. همان‌طور که سمیرا شکایت فرزندش را از انحصاری آواتاری خود، این‌چنین به تصویر می‌کشد:

«حتی مثلاً فاطمه هم اعتراض کرده، چند وقت پیش بود گفتم مثلاً میخوام عکسشو عوض کنم، یه عکس جدید بهم بدید، مثلاً عکس زیاد نداره، عکساش دیگه تکراریه، به علی میگم مثلاً چند تا عکس سعیدو برام بفرست، فاطمه میگه آره فقط اون بچته ما خو بچت نیستیم، همش پروفایلتو اون میداری».

در این میان نمی‌توان از معاشرت‌های مجازی داغ‌دیدگان با دوستان و بستگان چشم پوشید. برخی داغ‌دیدگان به هنگام نیاز به هم‌صحبتی و درد دل با نزدیکان عاطفی چون دوستان یا بستگان خود، به‌واسطه‌ی قابلیت تسهیل ارتباطی فضای مجازی به‌واسطه‌ی خود اقدام می‌کنند. افزون‌براین دریافت توجه و حمایت‌های نزدیکان عاطفی در این معاشرت‌های مجازی به آن‌ها در تغییر فضای روحی و‌واسطه‌ی خود کمک می‌کند. طاهره که فرزندش را از دست داده است، با هم‌صحبتی با بستگان به هنگام نیاز و برای پیشگیری از تشدید ناراحتی، به‌واسطه‌ی خود اقدام می‌کند و این‌چنین آن را بازتعریف می‌کند: «یا شبه میدونم بیداره، میگم حالم بده، مثلاً اون مسخره‌بازی در میاره، از تو اون حال و هوا درم میاره».

با توجه به بستر مذهبی جامعه‌ی ایران و به‌واسطه‌ی رخداد فقدان، توسل به مذهب و الهیات را در فضای مجازی توسط برخی داغ‌دیدگان برای قابل تحمل ساختن فقدان و شرایط ناشی از آن نیز شاهد هستیم. چنانچه برخی داغ‌دیدگان با جست‌وجوی روایات مذهبی که تشویق‌کننده‌ی صبر هستند و یا مواجهه با پروفایل‌هایی که جنبه‌ی مذهبی و خداشناختی دارند، احساس آرامش می‌کنند. گاهی داغ‌دیدگان این احساس آرامش وجودی که با کشف خدا در فضای مجازی به‌دست آورده‌اند را با گزینش و درج آن بر پروفایل مجازی، سرلوحه‌ی سازگاری خود با فقدان و شرایط ناشی از آن در زندگی قرار می‌دهند. مینا آرامش کشف خدا را این‌چنین بازتعریف می‌کند:

«بیشتر همین متنایی که درباره‌ی آیه‌های قرآن بود، پیدا می‌کردم، سخنان انبیا مثلاً، یه موقعی می‌گرم مثلاً میخوره به یکی درباره‌ی صبر و مصیبت و اینا، اونا رو که میخونم یکم آرام میشم»

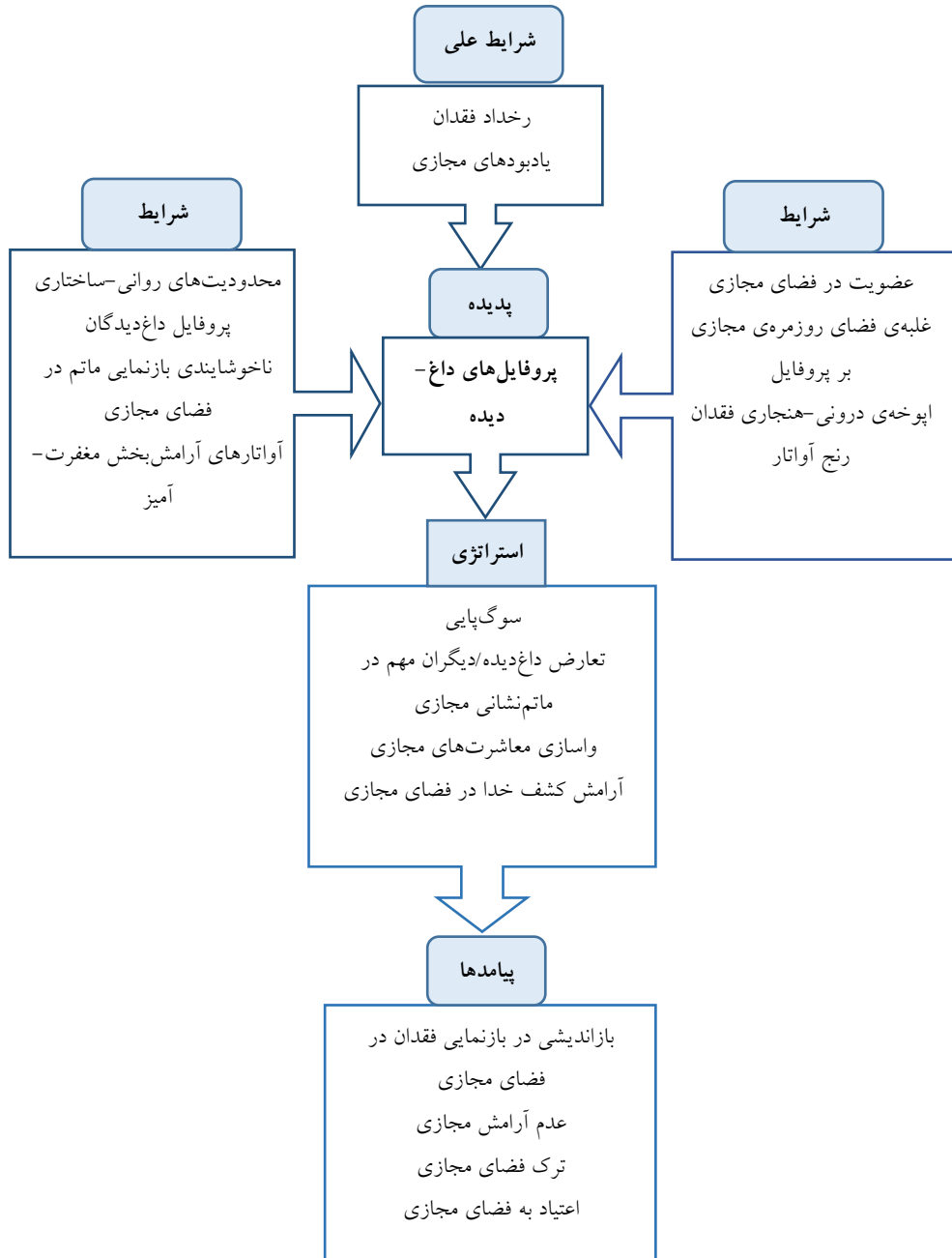
با توجه به فرایندی که تاکنون تشریح شد، علی‌رغم تعارضاتی که بین برخی داغ‌دیدگان و دیگران مهم، ظاهر شده و گاهی عدم آرامش مجازی و ترک تلگرام را به دنبال داشته، ولی آرامش

کشف خدا یا واسازی معاشرت‌های مجازی و مواردی مشابه، وابستگی و اعتیاد برخی داغ‌دیدگان و متناسب با آن گاهی غفلت از زندگی و عزیزان را می‌تواند به همراه داشته باشد. با این وجود برخی داغ‌دیدگان به تدریج بازاندیشی در بازنمایی فقدان در فضای مجازی را نشان می‌دهند. بدین‌معنا که در انحصار آواتاری خود به متوفی و حتی میزان استفاده‌ی خود از فضای مجازی تجدید نظر می‌کنند. نعیمه که پدرش را در سانحه‌ای از دست داده است، این‌چنین بازاندیشی در بازنمایی فقدان در فضای مجازی را بازتعریف می‌کند:

«گاهی بقیه می‌پرسیدن چطور شده؟ چرا؟ چی؟ یا مثلاً عکس بابامو میداشتم، بابامو میشناختن، تو دختر اونی که این اتفاق افتاد، وای چقدر سخت بود و اینا خیلی اذیت می‌کرد، دیگه به خودم گفتم که نیازی نیست که همه بفهمن».

مدل پارادایمی

در این قسمت بر اساس خط داستانی که تشریح شد، مدل پارادایمی که از پنج قسمت شرایط علی، شرایط زمینه‌ای، شرایط مداخله‌گر، استراتژی‌ها و پیامدها تشکیل شده است؛ ترسیم و سپس مورد بررسی قرار می‌گیرد.

شکل شماره‌ی یک- مدل پارادایمی پژوهش

پویایی‌های پژوهش حاضر پدیده‌ی پروفایل‌های داغ‌دیده را نشان می‌دهد. بدین معنا که داغ-دیدگان در نتیجه‌ی رخداد فقدان و یادبودهای مجازی به همراه شرایط زمینه‌ای و مداخله‌گر وابسته

به بستر، با درج عکس متوفی بر پروفایل و گاهی دل‌نوشته‌هایی بر آن، پروفایل‌های داغ‌دیده را بازنمایی می‌کنند و عواطفی چون ناراحتی، دلتنگی، خشم، حسرت و امید را بروز می‌دهند. در این میان اپوخه‌ی درونی—هنجاری فقدان و محدودیت‌های ساختاری پروفایل داغ‌دیدگان، پدیده‌ی پروفایل‌های داغ‌دیده را تقویت می‌کند. اما از سویی دیگر شرایطی چون محدودیت‌های روانی پروفایل داغ‌دیدگان، غلبه‌ی فضای روزمره‌ی مجازی بر پروفایل و ناخوشایندی بازنمایی ماتم، پدیده‌ی پروفایل‌های داغ‌دیده را محدود می‌کند. بنابراین برخی داغ‌دیدگان با حضور در فضای مجازی با درج عکس متوفی بر پروفایل به بازنمایی وفاداری به وی اقدام کرده و این‌چنین برای رسیدن به آرامش به سوگ‌پایی می‌پردازند. البته لازم به ذکر است که راه دیگری که داغ‌دیدگان برای کسب آرامش در شرایط داغ‌دیدگی به‌کار می‌گیرند، جست‌وجوی روایات صبر و پروفایل‌های خداشناختی است. اما گاهی دیگران مهم به‌واسطه‌ی پروفایل‌های داغ‌دیده و سوگ‌پایی وی، به ابراز ناراحتی و گلایه از داغ‌دیده می‌پردازند، که همین امر می‌تواند به عدم آرامش مجازی، بازاندیشی داغ‌دیده در بازنمایی فقدان و ترک فضای مجازی بینجامد. اما از سویی دیگر جست‌وجوی آرامش و کسب آن به‌واسطه‌ی کشف خدا و حتی سوگ‌پایی و واسازی خود به‌واسطه‌ی معاشرت‌های مجازی با دوستان و بستگان می‌تواند اعتیاد داغ‌دیدگان به این فضا را به دنبال داشته باشد.

نتیجه‌گیری و بحث

مواجهه با مرگ خود و عزیزان، به‌ویژه فقدان‌های نابه‌هنگام به عنوان یکی از واقعیت‌های اجتماعی، از سخت‌ترین مواجهات بشر قلمداد می‌شود. در چگونگی این مواجهه، ممکن است مجموعه‌ای از آداب‌ورسوم، باورها، مذهب، ارزش‌ها و هنجارها تعیین‌کننده باشد. با توجه به گستردگی و دردسترس بودن شبکه‌های اجتماعی چون تلگرام، اینستاگرام و مواردی این‌چنین در زندگی اغلب ایرانیان، در این تحقیق بر آن شدیم تا فرایند حضور داغ‌دیدگان را در فضای مجازی کشف کنیم و به نقش فضای مجازی در گذر از داغ‌دیدگی پی ببریم.

پژوهش حاضر پدیده‌ی پروفایل‌های داغ‌دیده‌ای را که داغ‌دیدگان در نتیجه‌ی رخداد فقدان و حتی با گذشت زمان به‌منظور یادبودهای مجازی در مناسبت‌های مختلف، بازنمایی می‌کنند، نشان می‌دهد. نکته‌ی حائز اهمیت در این بازنمایی پروفایل‌های داغ‌دیده، برساخت هویت‌های داغ-دیده‌ای است که داغ‌دیدگان برای خود قایل شده و آن را در فضای مجازی به‌واسطه‌ی پروفایل‌های داغ‌دیده به نمایش می‌گذارند. اگرچه اغلب داغ‌دیدگان تمایل دارند این هویت داغ‌دیده از جانب

دیگران پذیرفته شود، ولی برخی از آنان به جای بروز خود واقعی در پروفایل به دلایلی چون ناخوشایندی دریافت ترحم‌های مجازی، تغییری در پروفایل‌های خود ایجاد نمی‌کنند.

به‌طورکلی در این پژوهش مجموعه‌ای از شرایط و عواملی را که به نظر می‌رسد در بازنمایی پروفایل‌های داغ‌دیده نقش داشته است، می‌توان در دو دسته‌ی عوامل روانی و اجتماعی تقسیم‌بندی کرد. یکی از عواملی که به نظر می‌رسد بیش‌تر جنبه‌ی روانی داشته و می‌تواند در پدیده‌ی پروفایل‌های داغ‌دیده نقش داشته باشد، توانایی یا عدم توانایی مواجهه با خاطرات تصویری متوفی در برخی داغ‌دیدگان است. بدین‌معنا برخی داغ‌دیدگان که توانایی رویارویی با خاطرات تصویری متوفی را نداشته‌اند، از پروفایل‌های داغ‌دیده هم رنج برده و از آن اجتناب می‌کردند؛ و بالعکس، داغ‌دیدگان که به دیدن خاطرات تصویری متوفی وابسته بوده‌اند، به درج عکس وی بر پروفایل و داغ‌دیده‌کردن پروفایل هم عادت داشته و حتی با این کار آرامش هم کسب می‌کردند. بروز عواطف در پروفایل‌های داغ‌دیده، هم می‌تواند منشأ روانی داشته باشد و هم منشأ مقصدی اجتماعی. بدین‌صورت که گاهی عواطفی چون غم، خشم، حسرت، امید، دلتنگی و خلأ ناشی از فقدان، داغ-دیدگان را به داغ‌دیده کردن پروفایلشان وا می‌دارد، بدین‌معنا می‌تواند منشأ روانی داشته باشد. کمااینکه در پدیداری همین عواطف به جز رخداد فقدان و یادبودهای مجازی، عواملی اجتماعی هم می‌تواند دخیل باشد که برای اظهارنظر در این مورد نیازمند تحقیقات بیش‌تری از سوی محققین علوم مختلف هستیم. در بحث از شرایط و عوامل اجتماعی از شرایطی چون محدودیت‌های ساختاری می‌توان سخن گفت که تا حدودی وابسته به بستر مذهبی و اسلامی جامعه‌ی ایران و به‌ویژه شهر یزد بوده و تا حدودی وابسته به احساسات ناامنی یا بدبینی اجتماعی که با تقویت احتیاط در درج عکس جنس مؤنث بر پروفایل، به بازنمایی پروفایل‌های داغ‌دیده دامن می‌زند.

از عوامل اجتماعی می‌توان به قضاوت‌های دیگران مهم و اهمیت آن در نظر داغ‌دیده اشاره کرد که داغ‌دیده برای در امان ماندن از سوء قضاوت‌های دیگران مانند فراموشی متوفی، به بازنمایی وفاداری خود با درج عکس متوفی بر پروفایل، به داغ‌دیده‌کردن پروفایل‌های خود و سوگ‌پایی اقدام می‌کنند. البته در این امر ممکن است پندار و تصور داغ‌دیدگان در این‌که جامعه از آن‌ها انتظار در سوگ‌ماندگی، ماتم‌نشانی و وفاداری به متوفی را دارد، نیز نقش داشته باشد، ولی برای اطمینان از صحت و منشأ این تفکر نسبت به انتظارات جامعه در نظر داغ‌دیدگان در بستر مذهبی - سنتی

شهر یزد، نیازمند انجام تحقیقات بیش‌تری از سوی محققان علوم مختلف، خصوصاً محققان اجتماعی هستیم.

افزون‌براین دگرم‌حوری و احساس تعلق و تعهد به دیگران در فضای مجازی نیز در برخی داغ‌دیدگان مانع از پدیده‌ی پروفایل‌های داغ‌دیده می‌شود، بدین‌معناکه به‌خاطر دیگران در فضای مجازی و ناراحت‌نشدن آن‌ها از ایجاد پروفایل‌های داغ‌دیده پرهیز و با رویارویی با چنین پروفایل‌هایی از جانب دیگران در فضای مجازی نیز احساس ناخرسندی می‌کردند. در جریان این پژوهش در قالب پروفایل‌های داغ‌دیده، می‌توان به اصرار برخی داغ‌دیدگان در نگه‌داشت مجازی متوفی و حفظ هویت متوفی با افتتاح حساب‌های کاربری و شناسنامه‌های مجازی نیز پی برد. از جانب دیگر به‌واسطه‌ی حرکت در مسیر جهان مدرن و فاصله‌گیری هرچه بیش‌تر از جامعه‌ی سنتی و افزایش فردگرایی و تحولات شیوه‌های ارتباطی، شکل تازه‌ای از اطلاع‌رسانی‌های رخداد فقدان به‌واسطه‌ی فضای مجازی در جریان است که می‌تواند پیامدهای منفی و مثبتی را به همراه داشته باشد.

با حضور داغ‌دیدگان در فضای مجازی، نوعی فضای معاشرتی را در میان هم‌دردان شاهد بودیم، که با یکدیگر احساس راحتی کرده و در مورد احساسات و تجاربشان از فقدان و شرایط ناشی از آن صحبت می‌کردند که گاهی به یکدیگر دل‌داری و حتی مشاوره هم می‌دادند. به بیان دیگر، شرایط همدردی در فضای عینی در طول روز به‌واسطه‌ی حضور فضای مجازی تا نیمه‌هایی از شب نیز ادامه می‌یافت و امکان همدردی و همراهی با داغ‌دیده از طرف دیگران بیش‌تر می‌شد. بدین معنا که فرصت‌های همدردی و گفت‌وگو فراتر از شیوه‌های سنتی حضور در خانه‌ی داغ‌دیده است. البته این گروه مجازی، فضایی را برای تعاملات مجازی و حتی واقعی داغ‌دیدگان فراهم می‌کرد که خبری از سرکوب احساسات در آن نبوده و با تسهیل قیاس اجتماعی و کمک به داغ‌دیده برای خروج از انزوای اجتماعی، تا حدودی در پذیرش فقدان و ایجاد انگیزه برای واسازی راه‌گشا بوده است. ولی در صورتی که همیشه از غم و ناراحتی در آن صحبت شود، ممکن است به هم‌افزایی سوگ منتهی شود، که نه‌تنها در گذر از داغ‌دیدگی و واسازی داغ‌دیدگان راه‌گشا نبوده، بلکه آن‌ها را بیش از بیش درمانده و یا پریشان می‌کند. بنابراین پیشنهاد می‌شود تحقیقات بیش‌تری در این زمینه صورت گیرد تا با آگاهی از پیامدها و قابلیت‌های چنین فضای تعاملاتی مجازی در زندگی داغ‌دیدگان، راهکارهای مفیدی در جهت ارتقای تاب‌آوری و واسازی داغ‌دیدگان ارائه دهیم و در پیش گیریم. با توجه به آنچه شرح آن رفت؛ می‌توان گفت نتایج پژوهش حاضر به نتایج

تحقیق گروسی و همکاران (۱۳۹۳) در پرداختن به چگونگی مواجهه با فقدان، سازگاری به آن و چگونگی گذر از داغ‌دیدگی هم‌سو است. همان‌طور که گروسی سوگیری براساس سنت و جهت‌دهی به احساسات را به عنوان استراتژی‌ای برای مواجهه با فقدان دانسته است، این پژوهش نیز سوگیری براساس روایات دینی و جهت‌دهی به احساسات، بیان یا سرکوب آن را در فضای مجازی به عنوان سازوکارهای داغ‌دیدگان در مواجهه با فقدان نشان می‌دهد. اما در میان پژوهش‌های خارجی می‌توان به تحقیقات پرلوسکو و همکاران (۲۰۱۸)، داهده و همکاران (۲۰۱۸)، مور و همکاران (۲۰۱۷) و تا حدودی نایمیر و همکاران (۲۰۰۲) اشاره کرد. حضور در فضای مجازی برای دریافت حمایت، آشنایی با سایر داغ‌داران، بیان احساسات، یادآوری خاطرات متوفی و غیره در پژوهش‌های پرلوسکو و فراسیسکو با پژوهش حاضر هم‌راستایی دارد. همچنین استراتژی‌های داغ‌دیدگان در فضای مجازی برای به حداقل رساندن تأثیرات فقدان بر خودشان، دیدگاهشان و غیره، با نتایج داهده و همکاران هم‌سو بوده است. علاوه بر این نتایج تحقیق مور و همکاران از حیث به اشتراک‌گذاری اطلاعات با خانواده، دوستان و سایر داغ‌دیدگان، صحبت‌کردن در مورد مرگ و معنای آن و حتی سؤالات وجودی با داغ‌داران دیگر، به عنوان روش‌های مورد استفاده‌ی داغ‌دیدگان برای سوگواری، با این پژوهش هم‌راستایی بیش‌تری دارد. اما پژوهش حاضر به تفاوت مواجهه داغ‌دیدگان با فقدان و بازنمایی آن در فضای مجازی دست یافت که متقابلاً مدل‌های متفاوت بازخورد و واکنش جامعه‌ی مجازی به داغ‌دیدگان در نحوه‌ی مواجهه و بازنمایی فقدان را نیز دربرداشت. البته متغیرهایی اعم از سن، میزان سواد و اوقات فراغت و در دسترس داشتن تلفن همراه هوشمند در توسل‌جستن یا عدم توسل‌جستن به فضای مجازی نقش قابل توجهی داشته است. به این صورت که افراد بی‌سواد یا مسن به جای فضای مجازی بیش‌تر به مذهب و جلسات قران و نظایر آن متوسل می‌شدند. به طور کلی در این پژوهش نشان داده شد که داغ‌دیدگان در مواجهه با فقدان عزیزانشان، خصوصاً فقدان‌های غیرمنتظره، برای قابل تحمل ساختن فقدان و شرایط ناشی از آن در زندگی خویش، ممکن است به مذهب، هنر و حتی فضای مجازی متوسل شوند. به‌گونه‌ای که با توجه به تجربه‌ی داغ‌دیدگان از حضور در فضای مجازی می‌توان به نوعی کارکرد پارادوکسیکال فضای مجازی و پروفایل‌های داغ‌دیده را در التیام فقدان نشان داد.

منابع

۱. ابوالقاسمی، محمود؛ نوروزی، علی و طالب‌زاده نوبریان، محسن (۱۳۹۲) «تأثیر اینترنت بر ارزش‌های خانواده: از منظر هویت دینی و ملی»، *مجله‌ی مطالعات ملی*، دوره‌ی ۱۴، شماره‌ی ۵۵: ۲۴-۳.
۲. استراوس، انسلم و کربین، جولیت (۱۳۹۵) *مبانی پژوهش کیفی: فنون و مراحل تولید نظریه‌ی زمینه‌ای*، ترجمه‌ی ابراهیم افشار، چاپ پنجم، تهران: نشر نی.
۳. اسماعیل‌پور، خلیل و بخشعلی‌زاده مرادی، شهناز (۱۳۹۳) «شدت واکنش‌های سوگ ناشی از فوت خویشاوندان درجه‌ی یک»، *مجله‌ی روان‌پزشکی و روان‌شناسی بالینی ایران*، دوره‌ی ۲۰، شماره‌ی ۴: ۳۷۱-۳۶۳.
۴. انصاری، ابراهیم؛ کیانپور، مسعود و عطایی، پری (۱۳۹۷) «تحلیل جامعه‌شناختی تأثیر استفاده از فضای مجازی بر فرهنگ شفاهی (مورد مطالعه: شهر اصفهان)»، *جامعه‌شناسی کاربردی*، دوره‌ی ۲۹، شماره‌ی ۱ (پیاپی ۶۹): ۴۰-۱۸.
۵. باستانی، سوسن، خانیکی، هادی و ارکان‌زاده یزدی، سعید (۱۳۹۷) «مردم، رسانه‌های جریان اصلی و مصرف رسانه‌های نوین پیمایش مصرف، اعتماد، رضایت و مشارکت رسانه‌ای شهروندان تهرانی». *فصل‌نامه‌ی مطالعات رسانه‌های نوین*، سال ۴، شماره‌ی ۱۴: ۳۳-۱.
۶. بیات‌ریزی، زهره؛ تسلیمی‌طهرانی، رضا (۱۳۹۶) «مروری انتقادی بر اندیشه‌های اجتماعی در باب مرگ با توجه به وضعیت خاص ایران»، *مجله‌ی مطالعات اجتماعی ایران*، دوره‌ی ۹، شماره‌ی ۳ و ۴: ۵۶-۳۶.
۷. توسلی، افسانه و جلالوند، انسیه (۱۳۹۴) «استفاده از اینترنت و تمایل به خوداظهاری (مطالعه‌ی موردی دانش‌جویان دختر یکی از دانشگاه‌های شهر تهران)»، *مطالعات اجتماعی روان‌شناختی زنان*، دوره‌ی ۱۳، شماره‌ی ۴: ۱۲۲-۹۵.
۸. حریری، نجلا (۱۳۸۵) *اصول و روش‌های پژوهش کیفی*، چاپ اول، تهران: دانشگاه آزاد اسلامی (واحد علوم و تحقیقات).
۹. رضوی، سید محمدعلی؛ کیانپور، مسعود و آقابابایی، احسان (۱۳۹۶) «مطالعه‌ی چگونگی برساخت هویت احساسی کاربران فضای مجازی در بین جوانان شهر قم»، *فصل‌نامه‌ی مطالعات ملی*، دوره‌ی ۱۹، شماره‌ی ۱: ۷۴-۵۷.

۱۰. زمانى مقدم، مسعود (۱۳۹۵) پژوهشى در جامعه‌شناسى مرگ، تهران: نشر جامعه‌شناسان.
۱۱. ساروخانى، باقر و صداقتى فرد، مجتبى (۱۳۸۸) «شكاف نسلى در خانواده‌ى ايرانى؛ ديدگاه‌ها و بينش‌ها»، پژوهش‌نامه‌ى علوم اجتماعى، دوره ۳، شماره ۴: ۳۱-۷.
۱۲. سراج‌زاده، سيدحسين؛ فراستخواه، مقصود و زمانى مقدم، مسعود (۱۳۹۴) «نگرش لاهوتى و ناسوتى نسبت به مرگ: مطالعه‌ى مرگانديشى نمونه‌اى از دانش‌جويمان با روش نظريه‌ى زمينه‌اى»، فصل‌نامه‌ى انجمن ايرانى مطالعات فرهنگى و ارتباطات، دوره ۱۱، شماره ۴: ۱۵۲-۱۷۶.
۱۳. عدلى پور، صمد؛ سپهرى، آسيه و على‌زاده، محمدحسين (۱۳۹۲) «شبكه‌ى اجتماعى فيس‌بوك و روابط خانوادگى کاربران جوان ايرانى»، مجله‌ى رسانه و خانواده، سال ۲ و ۳، شماره ۸: ۷۱-۹۳.
۱۴. عليخواه، فردين؛ كوهستاني، سمانه و واقعه‌دشتى، طاهره (۱۳۹۶) «نقش شبكه‌هاى اجتماعى موبايلى در زندگى زنان (مطالعه‌ى موردى: شهر رشت)»، زن در فرهنگ و هنر، دوره ۹، شماره ۴: ۴۹۱-۵۰۹.
۱۵. فراستخواه، مقصود (۱۳۹۵) روش تحقيق كیفى در علوم اجتماعى با تأكيد بر «نظريه‌ى برپايه» (گراندد تئورى GTM)، چاپ اول، تهران: نشر آگاه.
۱۶. فروتن، يعقوب (۱۳۹۲) «چالش‌هاى خانواده‌ى معاصر و نوگرایی با تأكيد بر طلاق در فرايند گذار جمعيتى»، فصل‌نامه‌ى مسايل اجتماعى ايران، سال ۴، شماره ۲: ۱۲۹-۱۰۵.
۱۷. قانعى راد، محمدامين و مرتضى، كريمى (۱۳۸۵) «نمايش‌نامه‌هاى فرهنگى مرگ و مردن»، فصل‌نامه‌ى انجمن ايرانى مطالعات فرهنگى و ارتباطات، دوره ۲، شماره ۵: ۷۳-۵۱.
۱۸. كفاشى، مجيد (۱۳۸۸) «تأثير اينترنت بر ارزش‌هاى خانواده»، فصل‌نامه‌ى پژوهش اجتماعى، سال ۲، شماره ۳: ۷۸-۵۸.
۱۹. كلانترى، عبدالحسين و تسليمى طهرانى، رضا (۱۳۹۱) «بررسى ميزان رازآلودگى مفهوم مرگ در شهر تهران»، معرفت فرهنگى اجتماعى، سال ۳، شماره ۴: ۱۲۶-۱۰۹.
۲۰. گروسى، سعیده؛ خواجه، روح‌الله و گروسى، بهشيد (۱۳۹۳) «درک افراد سوگوار از پديده‌ى مرگ»، فصل‌نامه‌ى اخلاق زيستى، شماره ۱۴: ۱۹۱-۱۶۷.

۲۱. مزینانی شریعتی، سارا و تسلیمی‌طهرانی، رضا(۱۳۹۵) «نسبت مرگ و دین در نمایش- نامه‌های فرهنگی مرگ و مُردن در بین نمونه‌ای از ساکنین شهر تهران»، فصل‌نامه‌ی تحقیقات فرهنگی ایران، دوره‌ی ۹، شماره‌ی ۳: ۹۱-۱۱۷.
۲۲. معتمدی، غلامحسین(۱۳۹۶) *انسان و مرگ*، چاپ چهارم(چاپ دوم ویرایش دوم)، تهران: نشر مرکز.
۲۳. ملایوسفی، مجید و باقری، محمدرضا(۱۳۹۵) «انسان جدید و مسأله‌ی مرگ: نگاهی به نظریه‌ی الیزابت کوبلرراس»، *دو پژوهش‌نامه‌ی ادیان*، دوره‌ی ۱۰، شماره‌ی ۲۰: ۱۵۰-۱۳۴.
۲۴. مهدی‌زاده، سیدمحمد و ابراهیمی، سعید(۱۳۹۳) «نقش رسانه‌های جدید در روابط اجتماعی دانشجویان با تأکید بر اینترنت (مطالعه‌ی موردی: دانشجویان دانش‌گاه علامه طباطبایی و دانشگاه تهران)»، *فصل‌نامه‌ی مطالعات رسانه‌ای*، دوره‌ی ۹، شماره‌ی ۱ و پیاپی ۲۴: ۱۴۵-۱۵۸.
۲۵. یعقوبی، علی؛ میرحجازی، سیده زهرا و صوفی‌زاده، زینب(۱۳۹۸) «سنخ‌شناسی تصویر از مرگ و فرایندهای رویارویی با آن؛ مورد مطالعه: شهروندان گیلانی»، *جامعه‌شناسی کاربردی*، سال ۳۰، شماره‌ی ۲ و پیاپی ۷۴: ۱۰۲-۱۱۶.
۲۶. یوسفی، علی و تابعی، ملیحه(۱۳۹۰) «پدیدارشناسی تجربی معنای مرگ؛ بررسی موردی زنان شهر مشهد»، *فصل‌نامه‌ی علمی پژوهشی راهبرد فرهنگ*، دوره‌ی ۴، شماره‌ی ۱۵-۱۴: ۵۱-۳۹.
27. Dahdah, D. F., Rego, F., Joaquim, R. H. V. T., Bombarda, T. B., & Nunes, R. (2018). «Daily life and maternal mourning: A pilot study». *Death studies*, 1-9.
28. Moore, J., Magee, S., Gamreklidze, E., & Kowalewski, J. (2017). «Social Media Mourning: Using Grounded Theory to Explore How People Grieve on Social Networking Sites». *OMEGA-Journal of Death and Dying*, 0030222817709691.
29. Perluxo, D., & Francisco, R. (2018). «Use of Facebook in the maternal grief process: An exploratory qualitative study». *Death studies*, 42(2), 79-88.
30. Thompson, N., Allan, J., Carverhill, P. A., Cox, G. R., Davies, B., Doka, K., ... & Small, N. (2016). «The case for a sociology of dying, death, and bereavement». *Death studies*, 40(3), 172-181.
31. Neimeyer, R. A., Prigerson, H. G., & Davies, B. (2002). «Mourning and meaning». *American Behavioral scientist*, 46 (2), 235-251.